Pregaria.cat

Entrada

Silencis

Hi ha moltes formes de silenci quan preguem. Els silencis van des de la buidor total a la màxima comunicació. Aquests són els extrems i entre ells una llarga fila de silencis d'entremig.

La buidor total porta a un silenci orfe de tot. No hi ha cap presència, cap paraula, cap emoció, cap sentiment, cap raonament... i cap consol. És una asfixia vital. La vivència del no-res porta al silenci de tot.

La comunió total porta a un silenci de la plenitud del tot. Hi ha presència, amor, mirada, acolliment. Te n'adones de què si durés massa et podries morir de goig. La vivència del *Tot* porta al silenci de tot.

Entre la buidor i la comunió hi trobem els silencis d'entremig. Són els més normals. S'hi barregen molts elements possibles. Poden trobar-se sota la influència d'un dels extrems. Silencis del dolor, de la soledat, de la impossibilitat en front de l'inefable, de la sorpresa, de la crida, de la memòria que retorna viu un passat...

Si estem atents a l'Esperit resulta que tots els silencis poden ser positius, encara que no tots són agradables.

Quan experimentem els silencis dominats per la buidor podem endevinar els camins de la humilitat, de la nostàlgia de Déu, de la comunió amb molts elements dominants a la nostra cultura social, dels preàmbuls de la mort, de què el nostre cor creat per Ell només en Ell trobarà el seu repòs.

Quan experimentem els silencis en els quals domina la comunió entenem vitalment el que vol dir sentir-se acollit, ser hostes, rebre estimació, vibrar amb l'Altre, entendre el que hi ha més endins de la paraula, certa unitat de tota realitat, i especialment que Ell hi és.

Així anem caminant per la vida, entre la buidor i la comunió. La pregària quan és vital participa de la buidor i la comunió. No són contradictòries. Abans de ser ja hi érem en la comunió de l'Amor infinit. I és que el no-res té aquesta virtualitat que a partir d'ell Déu crea. Ell és Amor. La nostra mateixa mort serà aquella buidor total que ens portarà a la comunió total. De forma analògica passa amb la vida de pregària.

Jesús Renau sj